

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 12. Viri Sancti ex remiſſis iniuriis cudunt sibi scuta armorum ad sui gloriam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

respondere? Eius tibi exemplum propone: *Exemplum accipite. fratres patientie, Prophetas &c. Ecce beatificamus eos &c.* Energiae verbum est (Ecce) q. d. Oculos aperi & mente considera, id quod in eis extollis, vt quid summe gloriae, & omni beatitudine dignissimum. Hi ipsi Sancti vos in Dei iudicio huius reos proclamabunt, quod proprio iudicio, vt rectum, approbatis. *Ecce beatificamus eos* Quia illud ipsum, quod eis fuisse materiam, & causam honoris dicitis, tanquam ignominiam & infamiam prosciuditis. Hinc capimus, quid David voluerit indicare his verbis: *Exultabunt Sancti in gloria &c.* Loquitur de extremo iudicio, in quo statu manet Dei Sanctos gloria & honor, qui in hoc vitæ ordine in lachrymis & ignominia seminant. Appa- dicio ma- rebunt gloriosi vultu in maiestate, vt Christo as- nibus sident iudices, & ad eum illum tremendi iudicij, gladios, condempnando peccatores, solemnizat. *Vt fa- gerent. Gadij ancipites in manibus eorum.* Ac- matu carentis, craticulis, manicis ferreis, com- pedibus, & poenarum instrumentis. *Ad alligan- dos Reges eorum in compedibus. & nobiles eorum in manicis ferreis.* Quid hoc, quod secum tot trahent instrumenta? Num ipsi aliquos craticulis torserunt, & compedibus adtraxerunt? Num gladiis occiderunt inimicos? Ne quid simile suspicaris. Non enim his instrumentis alios cruciatur, sed his ab aliis mortem poenaeque potulerunt. Carnas trahunt, quibus eos Tyranni adhi inxerunt, manicas, quibus manus contulerunt, craticulas quibus eos vitos torserunt, gladios quibus eorum capita discedunt: & his ornati contra eos ferent sententiam, & qui tem iustit: quia illa ipsa, quæ in illis vt triumphos & trophæa celebras, tu ipse vt infamiz signata, & dedecoris notas signa quo condempnas.

§. 12. *Viri Sancti ex remissu inimicū eadē sibi senta armorum ad sui gloriam.*

44 *Los, nit.* **I**usta statera librat D. Chrysostr. id quod superius retulimus de David: cui, absque vt dederit quis vnquam vertat, Sauli persecutori acerbissimo ignoscere, orare pro calumniatore, seruare vitam eius qui ei necem intendebat, quin potius nihil sibi duxit gloriosius, celebrius, & in quo pedem fixit ad sui honorem firmius, & ex quo sumpsit, & illustriora sibi eudit insignia. Ad rem notat D. Gregor. Nyssen, enodans

psalmodum titulos mysteriis fertiles: & inter *Tract.* hos præcipue tres, in quibus suauissimum *Harmon.* in *1. 4.* nã decantat id, quod inter se & Saulem *6. 5.* rum suum accidit: quando spirans sanguinem, *Pl. 6. 17.* & eadem Saul eum percutabatur, vt necem *6. 5.* inferret: ipsemet in manus incidit Davidis *6. 5.* reus, nec tamen eum occidit, quinimò & vitam defendit, & incolentem seruauit. *Hic* psalmis, quibus hanc decantat historiam, titulum præfixit: *In finem, ne disperdas, David, m. 1. 1. 1. 1.* tituli inscriptionem, cum suggerit a facie Saul in *1. 1. 1. 1.* spulsa. Primum hoc verbum: *In finem*, sic interpretatur, D. Gregor. Hæc est celeberrima Davidis victoria; hic ad luminem præclarissimum facinorum ascendit. Hic trophæa erexit, gloriosissima, vltra quæ non datur progredios. Hæc vero: *David, in tituli inscriptionem* sic exponuntur: Supponimus, Duces inuictos formare sibi arma seu insignia, ex illustrioribus præceteris victoriis & facinoribus maxime generosis; quæ celebrari & decantari gestant in æternum & vltra, cui declaratoriam circumscribunt epigraphen.

Ex ipso David familia traxit suæ nobilitatis originem, qui ex abiecto ouium pastore, in *Nobilitate* gemuisti toto orbe celeberrimum, felicissimum, *in 1. 1. 1. 1.* & piissimum. Voluit sibi insignia eulere; quibus fama sua viueret in perpetuas æternitates. *1. 1. 1. 1.* necessitas ergo fuit ea desumere ex opere ceteris eminentiori, & facinore præclariori: quod ad hoc assumet? Vereor ne copia patiat inopiam. Multa enim eius celebrantur præclarissima facinora, quorum vel minimum sufficiens erat natalium eius splendorem reddere conspicabilem. Num forte manus sua digitis discreptos exhibebit leones? Hoc enim lapis iteravit An vltro præfocatos totis capibus demonstrabit? Hoc enim ei, amico Deo, dum pastoritium ageret, successit. Num fortasse gigantem illum, carneam turtim, pedibus suis prostratum depinget? aut immane caput petra frontu inharrente: aut fundam & lapidem? Negabit nemo, quin hæc facinora fuerint ita præclara, vt minimum eorum tenebras offundat actibus illustrioribus Castorum Romanorum, Scipionum, Carthagenensium, Vlyssis, Grecorum, Aeneæ, Trojanorum, & Augustorum Latinorum. Ex his insignia non desumpsit horum enim nullum, et primos honores contulsiuit, aut peperit gloriam nulli secundam. Quod igitur hoc fuit? Hoc eius iudicium omnium facinus, hanc ego eius primipilam celeberrimam, quam obtinuit in *1. 1. 1. 1.* *luna*: dum eum socer suus Saul Rex vt lupus *1. 1. 1. 1.* *æcuarius*

eguaris seu lynx insequitur, tigris ferocior, Iohannis cædi eius, millecalumniis conuictus, sed delusus: incidit enim inexpectatò in generi sui Davidis potestatem, vt in eum facere posset quidquid libeter, & cum iure merito, & saluâ conscientiâ, eum vt regni perditellem confodere potuisset: abstinent tamen, damnum non intulit, opprobriis non lacessuit, sed defendit, sed propugnat, sed vitæ eius pepercit, & illi vt propriæ prospexit: vt Superius diximus. *In finem. g. d.* Huc vsque processit Davidis magnanimitas: hoc vltimum eius fuit victoriæ: hoc, cui aptè adscribere possumus: *Non plus ultra*, in Davidis operibus. Hæc cum victoria multis imaginibus nobilissimum reddidit, hæc sua victoria famuliam suam clarissimo stemmate donauit: hanc ei nemo palam abstulerit: *Ne disperdas*, Hinc stemmata confluxit, hinc triumphos celebravit, hinc symbolum inscripsit: *In tituli inscriptionem.* Ad æternam suam gloriam & famam, de traditore, & crudelissimo inimico, non deuictò, non in fugam vesso, non confosso, sed seruato, sed dillecto, sed reconciliato, sed beneficis affecto.

45) Esti rem attentius consideres: praxis est hæc quotidiana viro: vni maxime illustri, quos coluit mundus, vt stemmata, de quibus sibi scuta componunt, in sui nominis non perituram memoriam, delinunt ex inuidia patientia, qua, vt elingues, petrosi sunt opprobria, vt muti calumnia sustulerunt, quibus mitiores. Princeps Apostolorum D. Petrus pro stemmate græci crucem, non in qua hollem suspendit, sed in qua ipse capite ioueo crucifixus occubuit. D. Paulus (vt notat D. Chrysol.) acerbius passus iniurias exhibet ferreas catenas: non quibus persecutores constrinxit, sed quibus victus ille gloriabatur: *Nemo mihi molestus sit: ego enim signata Domini lesu in corpore meo porto.* Eu gladium manu portat in tituli inscriptionem, non quo persecutores deiecit, sed quo ipse, vt agnus ad occisionem ductus, & non aperiens os suum, inclinato capite martyrio coronatus est D. Mattheus lanceam attollit, non quâ insequentem perfodit, sed quâ ipse ab aliis, quibus benefecit percutus interit. D. Stephanus lapides conglomerat, non quibus Phariseos appetit; sed quos gaudens suscepit ab eorum manibus, pro quibus genibus flexis Dominum deprecabatur. Sanctus Laurentius craticulam ostentat, non quâ quempiam torquere præsumpsit inimicus, sed quâ crudeliter allatus tyrannum deuicit gloriosus. S. Apollonia dentes ostendit, non alieno

ore enulsos, sed quos ipsa patiens pertulit sibi cuncti &c. Denique omnia concludens tu Domine mi, cæli & terræ gloria, primogenitus æternitatis: Tu cui soli honor & gloria (acclamante D. Paulo.) quæ stemmata sumis, quæ extollis insignia, quæ supremis tuis palatijs præsignantur, regijs fortalicis, summis cistis diuitiarum tuorum seruiis, tuarum cistis diuitiarum?

Crucem vnâ, quâ suspensus vitam meam profudi, in eorum salutem, qui mihi eam adinabant: flagella, quæ mihi carnes dilacerabant, in eorum remedium, qui me flagellis cadebant: clauos terros, qui mihi manus & pedes, strauerunt, in eorum beneficium, qui mihi foderunt manus & pedes. *Signum filij hominis.* Hoc est eius trophæum victoriæ & honoris, & diem illum, quo hoc erexit signum, vocauit David diem virtutis, diem, quo eius honor clarissimè præfulsit: *In die virtutis tuæ, in splendoribus sanctorum.* Et hic ille dies est, in quo suam gloriam reuelauit: de qua dicit D. Iohannes: *& vidimus gloriam eius.* Sicut notauimus: a. Siccine res habet, o Christiani? Num forte hæc mæ sunt chimæ: optationes particidæ, & imaginariæ? Nequaquam, sed veritas est Catholica, quam vel Christianus non es, vel credere teneris certius, quàm id quod oculis intueris. Si hæc igitur totâ securitate consideres, & eis non obsteris, qui fieri potest, vt dixeris: sustinere iniuriam, est mihi indecorum, parcere conuictoribus, & orare pro persecutoribus, ignominiosum, probrosum.

Quâ ratione iudicas ignominiosum, quod in lege Evangelica tam gloriosum creditur? Affligebat summopere D. Paulum Gentilium cæcitas, in quos tantam exercebat diabolus potentiam, vt le huius sæculi Deum prædicaret & tantas eorum oculis offundebat tenebras, vt Evangelicæ lucis veritatem, ipso lect sole clariorem, non viderent: *Deus huius sæculi cæcavit mentes infidelium, vt non fulgeat illis illuminatio Evangelij glaria Christi.* Quis me reprehendat, si populi Christiani deplangam miseriam sortem, qui recepto Sacro Baptismate, & audito Christi Evangelio, nec tandem vident eius gloriam & claritatem, quæ eluce scit sole clarior in amore, humilitate, mansuetudine & patientia, sed huius mundi tenebris mentes eorum obscurantur, & scriptis Monomachicæ legibus excæcantur & cum ipsis cæcis illa lux appareat, non eam tamen vident: & credunt, ignominiosum esse, id quod maxime honorificum & gloriosum prædicatur.

Matt. 23.
30.
Ps. 109. 3.
Ionn. 6. 1.
14.
5. n. 20.
segg.

II.
Scuta
Sancto-
rum no-
bilissima.

Gal. 6. 17.

T 2 4. 152

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN